

πους τῆς μονήρου βίου· τῆς σπουδῆς ταύτης ἔστει-
ραιτο διότι ὁ φέρων τὸ μονόελον βλέπει δι' ἐνὸς μύ-
νου ὀφθαλμοῦ.

I X.

Τὸ θαῦμα προσεῖλκυε πλῆθος περιέργων εἰς τὴν
ἐπαυλιν.

Θαῦμα ὠνόμασεν αὐτὴν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ, μὴ εὐρί-
σκουσα ἔκφρασιν ἱκανωτέραν ἢν χαρακτηρίσῃ τὴν
ὑπέροχον, ἐκπληκτικὴν καὶ ἡγεμονικὴν τῆς ξένης
καλλονῇ. Ἡ Εὐελίνα λίαν φιλάρεσκος, ἀλλ' ἥκιστα
συνετὴ, εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ἡρεμον κατοικίαν ἐκεί-
νην μεθ' ὅλης τῆς αἰγλῆς αὐτῆς· ὅθεν ἀνεστάτωσε
τὴν χώραν· οἱ πρᾶσιτοι ἀρχοντίσκοι προσέδραμον
ἄθροοι, οἱ πλούσιοι γαιοκτημόνες προσῆλθον μετὰ
τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν, νωδοὶ γέροντες ἐστέναξαν ἐν
χορῷ καὶ πλήθῃ ἐφῆθων ἐξεμάνησαν.

Κατ' ἀρχάς οἱ θαυμασταὶ οὗτοι παρεδύθησαν μετὰ
ζέσεως εἰς τὴν θήραν, ἐκατοντάδες δὲ ὀρτύγων ἐφο-
νεύθησαν καὶ λαγυοὶ οὐχὶ ὀλίγοι· ἀλλ' εὐθὺς ὡς
ἐγνώσθη ὅτι ἡ Αἴνα οὐδεμίαν ὄρεξιν εἶχε πρὸς κυνη-
γετικὰς ἐκδρομάς, πᾶς λόγος περὶ τοιαύτης φονικῆς
τέρφews ἀπεσιωπήθη καὶ τὰ πολύβολα ἐχρίσθησαν
δι' ἐλαίου. Τότε ποιητικαὶ τάσεις ἐξεδηλώθησαν πα-
ρ' αὐτοῖς· τρεῖς ῥήτορες ἐκ τοῦ Ἀζάν συνέθεσαν ἐλε-
γείας, τὸ δὲ παράδειγμα αὐτῶν ὑπῆρξε μεταδοτικόν
καὶ διὰ τεσσαρακονταετίς ἔτι ἄνδρας, οὕτως ὥστε
ἡ κ. Βέρλεϋ εἶπεν ἡμέραν τινὰ καγγάζουσα.

— Ἀγαπητὲ Ραμβέρ, ἐκν αὐτὸ ἐξακολούθησῃ, θὰ
ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου ἀνὰ ἓνα κρεμασμένον εἰς ἕκαστον
δένδρον τοῦ κήπου.

Καὶ ἡ κ. δὲ Ραμβέρ προσέθηκε κατὰ τὸν αὐτὸν
τόνον.

— Εἶναι ἀληθές· αὐτὸ ἀποβαίνει ἐξευτελιστικόν
δι' ἡμᾶς ἐπὶ τέλους· ἐπισκιαζόμεθα, καλὴ μου φίλη,
ἐπισκιαζόμεθα.

Ἀλλ' ἂν ἡ κ. Βέρλεϋ καὶ ἡ Λευκὴ ἐγέλων ἐπὶ τούτῳ,
ἡ Ἰωάννα ἐθλίβετο. Οὐχὶ διότι περιεφρονήθη βεβαίως,
διότι τὰ θέλητρα τοῦ κάλλους αὐτῆς παρήγον ἔτι ψι-
θυρισμὸν τινα ἐν τῷ ρεύματι τῶν εἰς τὴν Αἴναν ἀποδι-
δομένων ἐπάσεων, ἀλλὰ διότι ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς
Αἴνας ὁ Ἰωάννης Δαὴλ μετεμορφώθη· ἥδη ἐλάλει εὐχα-
ρίστως, πνευματωδῶς ἐνίοτε, πάντοτε ἐνθουσιωδῶς·
λοιπὸν μαγεία ἐγόητευεν αὐτόν;...

Ἐν τούτοις οὐδόλως ἦτο ἐκβεβιασμένη ἡ πρὸς τὴν
Αἴναν συμπεριφορὰ αὐτοῦ· ὠμίλει αὐτῇ ὡς ὅλοι οἱ ἐν τῷ
πύργῳ, παρετήρησε δὲ ἡ Ἰωάννα ὅτι ἡ φίλη αὐτῆς συν-
ήθως προκατέρχετο τῶν συνδιαλέξεων. Ἐπεθύμει ὅθεν
ἡ νεάνις νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου, ὅπερ
ἐβασάνιζεν αὐτήν.

Ἡ ταυτότης τῶν σκέψεων προσήγγισεν αὐτὴν ἐπὶ
μᾶλλον πρὸς τὸν κόμητα Ἀλβερικ.

Οὗτος τῇ εἶπεν ἐσπέραν τινὰ ἀνευ προοιμίων:

— Φαίνεσθε πάσχουσα, δεσποινίς;

— Ὡ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μεθ' ὕψους νευροπαθείας, δὲν
ἔχω τίποτε. Δὲν εἶμαι σιγησιμένη εἰς τὸν θόρυβον τοῦ-

τον, εἰς αὐτὴν τὴν κίνησιν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκτὸς τῶν
Παρισίων τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἐξηγείται καὶ ὅτι πα-
ροξύνει τὰ νεύρα.

— Ἀ, εἶπεν ἐκεῖνος εἰρωνικῶς· ἀνάγκη νὰ πανηγυρισθῇ
ἐπιστήμως ὁ θρίαμβος τῆς Εὐας μας· ὅταν φέρῃ τις τὸ
ὄνομα τοῦτο προξενεῖ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρω-
πότητος.

— Νομίζετε! . . . ἐν μόνον πράγμα μ' ἐνοχλεῖ ἐμέ·
μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ πολὺ πλῆθος.

— Θέλετε ἴσως νὰ εἴπητε ὅτι πλεονάζει εἰς;

Ἐκεῖνη ἐδίστασεν, εἶτα δὲ προσβλέπουσα αὐτὸν σχω-
πτικῶς εἶπε;

— Αἶ, μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, πλεονάζει εἰς.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόει τὴν Αἴναν, ὁ Ἀλβερικ τὸν Ἰωάννην·
νομίζων λοιπὸν οὗτος ὅτι ἐν τῇ φράσει ταύτῃ διαβλέ-
πει σιωπηλὴν ὁμολογίαν καὶ ἄδειαν, ἀπεφάσισε ν' ἀ-
πομακρύνῃ τοῦ πύργου τὸν Ἰωάννην ὅσον τάχιστα· πρὸς
τοῦτο δὲ αὐθημερὸν κατήρξατο τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Τοῦτο ἔπραξεν ὡς ἐξῆς: ἐπιθεξίως στρέφων τὸν λόγον
εἰς τὸ περὶ ποιήσεως θέμα πρὸ δεκάδος ἀκροατῶν, ὑπὸ
τὴν σκιάδα τοῦ κήπου, ὅπου ἐλάμβανον τὸν καφέν,
εἶπε·

— Νομίζω ὅτι κάμνεις στίχους σύ, Δαὴλ;

— Ἴσως, ἀπεκρίνατο ἀττημελῶς ὁ νεανίας.

— Πιστεύω ὅτι ἀνερευνῶν εἰς τὰς ἀναμνήσεις σου θὰ
εὕρῃ κανὲν χαριέστατον ποιημάτιον.

Ἡ κ. Βέρλεϋ εἶπεν ἐνισχύουσα τὸν προλαλήσαντα·

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἦλθε τέλος πάντων ὁ τέως ἐταῖρος τῆς Comédie-
Française κ. F. Febvre καὶ ἐδίδαξεν ἡδὴ ἀπὸ τῆς σκην-
ῆς τοῦ ἐνταῦθα θεάτρου τῶν Μνηματακίων τὰς κω-
μωδίας Demi Monde, εἰς πράξεις πέντε τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ. Ami Fritz, εἰς πράξεις τρεῖς
τοῦ Ercmann-Chatrian. le Rendez-Vous, μονό-
πρακτον ἑμμετρον, τοῦ François Coppée. Livre III,
chapitre Ier, μονόπρακτον, τῶν Pierron καὶ Laf-
ferrière καὶ τὸ τρίπρακτον δράμα τοῦ Octave Feuillet
Julie, τῷ δὲ σαββάτῳ διδάξει τὴν κωμωδίαν τοῦ Ἀλ.
Δουμᾶ υἱοῦ ἐπίσης Père Prodigue. Περὶ τοῦ
Febvre ὠμιλήσαμεν ἐν ἐκτάσει ἐν προτέρῳ· Ἐπιθεω-
ρήσει ἡμῶν, ἐπιψυλασόμεθα δὲ καὶ πάλιν νὰ εἰ-
πωμέν τινα, ὁμιλοῦντες περὶ τῶν διδαχθέντων ἐργῶν
τῇ ἐπομένῃ Κυριακῇ, τῆς Ἐπιθεωρήσεως ἡμῶν δε-
καπεντημέρου οὐσης.

Ο. Α.

Ἡ ἐκδοτικὸς

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πόλεως

Τυπικὸν Ὀργανοποιεῖν ΝΕΟΛΟΓΟΙ